

DELİ DEFTERİ

<<AYLIK MİZAH EDEBİYATI DERGİSİ>>

SAYI 1

MART 2008

<< beygir >>

ertem ümit

hayat fena halde oyunlarla doluydu.. ve önlüğümün yakası feci halde kolalıydı.. hep en arka sırada oturan ve saçları nasıl oluyorsa okulun her dönemi 3 numara olan öğrenci bendim. çoğu zaman öğretmen kafama pat pat diye vururdu. bu ses benim gibi hayatı başarısız ve geçere endekli öğrencilere korku salarken ön sıradaki gözlüklü ve kurdeleli tiplere neşe kaynağı olurdu. sen ise hemen oradaydın. saçların bir çekimlik uzaklıktaydı ama ben bir türlü senden hoşlandığımı belli edemiyordum. bir keresinde öğretmen küme çalışmasında geçen gün gelmeyenlerden grup yapmıştı ve ben senle aynı gruptaydım.. hani sen beni duyunca ağlamıştın da hoca seni başka gruba vermişti. benimle de sınıfın ekmeğarası portakal ve elma yemeğiyle meşhur bakı'yi bir grup yapmıştı. akabinde sınıfta kalmıştık. ama ben bir sene geriden de olsa hep seni takip ettim.

ortaokulda ise hep bayrak töreninde bayrağı çeken öğrenci sendin. beni ise müdür her seferinde "sen, arkadaki, şebek gibi ne sırtıyorsun?" diye uyarırdı. sıra arkadaşlarım olacak şerefsizler senin uçmakla uçmamak arasında gidip gelen eteğine bakarken ben hep yüzüne baktım. sana sevdiğimi haykırmak istedim. yüzümdeki sivilceleri patlatarak yüzüme adını yazmak istedim. ama yapamadım.

lisede sen fen bilimlerinde problem çözerken ben şair burada acaba ne demek istemiştir diye kendimi parladım. ama o zaman bile seni dün akşamki kadar uzak bulmadım kendime. mahallemizde bir düğündeydik. ailelerimizle aynı masada oturuyorduk. senin baban, insan kaynakları departmanında yaptığı

yeniliklerle övünüyordu. benim babam ise kafasına koyduğu rakı bardağını dökmeden göbekte atabilmesiyle. işte o zaman anladım. hayat bana oyun oynamıştı. sen bana çok uzaktın. bir kaç damla yaş döküldü gözümde. hemen yanımdan geçmekte olan halaya katılarak önce masayı sonra düğünü terkettim. şimdi ise bir köprüdeyim. okur musun bu mektubu bilmiyorum.

adım ali idi. beygir ali.

"bir gazetenin yayınladığı araştırmaya göre on doktordan dokuzunun oyuyla şu karara varılmış:
on doktordan biri gerizekaldır."

jay leno

"çiçekler öyle şeylerdir ki, satın alırsanız, eve getirip ölümünü izleriz ama paramızı hiç bir zaman geri istemeyiz"

george carlin

<< ah ördek vah ördek sen neymişsin sen,
dillere düştüm senin yüzünden >>

nazife demir

yürüyüş yaparken bilinç akışım serbest çağrışım moduna geçer. derler ya, “aklında bin bir tilki dolanıyor” diye. serbest çağırışım modundayken benim tilkiler dolanmakla kalmaz bir de takla atarlar. dün de yine emrikalıların “garibana bak, arabası yok” konulu bakışları altında yat marinasının yanındaki ağaçlıklı yoldan geçip ördek maceramın cereyan ettiği o güzide köprüünün tam olarak ortasına gelene kadar, ne zaman zengin olup yatımın kadını olacağımı, yatları-katları-kotraları olanları, goldie hawn’un yatından düşüp hafızasını kaybettiği filmi, goldie’nin kızı kate hudson’ın en son hangi filmde oynadığını, karşıdaki yatta kızın neden durmadan zıpladığını, italya’da fanus içinde balık beslemenin yasak olduğunu, balıklarım bal ve lokumu, yatları-katları-kotraları olmayanları, hiçbir şeyleri olmayanları düşünürken o bembeyaz yatların arasından minik kara bir ördek aniden çıkageldi. bu ördek karşısında bilinç akışım geçen gün bu yörenin meşhur ördeklerini ilk gördüğümde hızımı alamayıp “yahu bunlar çok çirkin” diyiverdiğimi, arkadaşımın ise fren balataları kopmuşçasına “zenci ördekler bunlar” diyiverdiğini anımsayıp utandı.

suda ördek görmenin havada leylek görmek gibi özel olmadığını ve bu yörede gece ya da gündüz, uyanık ya da uykuda bir ördekle burun buruna gelmenin çok olası olduğunu bilmeme rağmen, kendisini belki de kuğu sandığından olsa gerek zarif hareketlerle suyun üzerinde süzülerek köprüye doğru gelen bu ördekcan ilgimi cezbedti. arkadaşları sürü ha-

linde gürültü yapıp canımızı sıkabilecekleri alanlarda fink atarken bu mininin koca yatların arasında bir başına ne aradığını düşünerek durdum. bir kontes edasıyla süzülüştünü seyre dalmıştım ki ördek aniden sanki bir güç tarafından suyun içine çekilmişcesine yok oldu! bir zaman şaşkın şaşkın ördeğin yok olduğu noktaya bakıp geri çıkmasını bekledim, sonra gözümün eriştiği noktaya kadar suyun yüzeyini taradım ama görünürde ördek mördek yoktu. sanki su yarılmış da içine girmişti, yani içine girmişti orası tamam ama uhrevi bir şekilde suyun yarıldığı filan yoktu. suyun altında çok uzun süre kalamayacağı hususundaki hiç bir bilimsel dayanağı olmayan düşüncemden hareketle, ördeğe kötü bir şey olduğuna kanaat getirip endişeye kapıldım. ya ayağındaki perdelerden birine kramp girmişse? ya yuttuğu su genzine kaçmışsa? ya da en kötüsü zalim bir su yarattığı tarafından mideye indirilmek üzereyse? gibi komplo teorileri üzerine evhamlanmakla o kadar meşguldüm ki köprüünün orta yerinde yarı belime kadar aşağıya sarkmış olmam konusunda evhama kapılmanın başkalarına düşüğünü anlamam biraz vakit aldı.

“miss, miss are you ok?” diye bağırın bir erkek sesini duyduğumda ördeğin hal ve gidi-şatını bir tarafa bırakıp kendime çeki düzen vermek aklıma geldi. doğrulup arkamı döndüğümde hatırı sayılır bir kitleyi yani dombili bir teyzeyi anne evhamıyla, çocuklarını parka getiren iki kadını ayıplayarak, önceki gün boya savaşı yaparken beni de boyamasınlar diye yolunu değiştirmeme neden olan gençleri “abi çı-kışta şenlik var” neşesiyle ve meksikalı olduk-larını tahmin ettiğim sarmaş dolaş bir çifti de kablolu yayında şifresiz brezilya dizisi bulmuş gibi sevinçle beni izlerken buldum. fakat en tra-

jik hadise köprünün diğer tarafında marinaya girmek için köprünün açılmasını bekleyen yattaki beyaz şortlu adamın ve diğer teknedeki grumpy & grumpier old men tadındaki amcaların bana bakarak asabi el kol hareketleri yapmaları ve homurdanmalarıydı.

bilinç akışım serbest çağırışım modundan sonra uyku moduna geçtiğinden, ben, istanbul köprüsü üstünde yaşanan "nalan'ı getirin yoksa atarım kendimi aşağıya" türü bir hadiseye başrolünden iştirak ettiğimi çok geç anladım. "baayan baaayan" diye seslenen köprü memuru tombik amca bu sefer "don't worry miss everything is gonna be juuuuust fine" diyerek temkinli adımlarla bana doğru yaklaşırsun, ben silkelenip kendime gelerek mantıklı bi yalan bulup karizmayı çizdirmeden olay yerini terk edeceğime "i'm ok. but the duck, poor duck, it's gone" gibi abuk subuk şeyler geveledim. amca işin aslını astarını öğrenince arkasını dönüp beni seyre dalanlara "she is juuuuust watching the god damn duck!" diye bağırıp, köprüyü tahliye etmezsem başımın büyük derde gireceğini söylemese ve anne evhamıyla bakan dombili teyze birden yüzünü buruşturmasa ördeğin başına neler geldiğini öğrenmek için bir ekip kurup "organize olun" nidaları atabilirdim.

fakat yemediğinden, suratım kızarmış bi şekilde olay yerini terkederken yan gözle suya baktığımda küçük bir krize neden olan ördeğin salına salına karaya arkadaşlarının yanına çıkmakta olduğunu gördüm. o an tekrar serbest çağırışım moduna geçen bilinç akışım "aah ördek vaaah ördek sen neymişsin sen dillere düştüm senin yüzünden" şarkısını söylemeye başlamıştı bile.

"aerobik kelimesi şöyle ortaya çıkmıştır:
aerobik hocaları bir araya gelip karar almışlar; madem saatine 10 dolar alacağız
bu olayın adı 'bir yukarı bir aşağı
zıplamak' olmamalı."

rita rudner

"geçenlerde uçağa bindim, havaalanında bilet kesen kadına 'bavullarımdan birisini new york'a, birini los angeles'a diğerini de miami'ye gönderin' dedim, kadın 'bunu yapamayız, beyefendi' dedi. 'niye?' dedim, 'geçen sefer yapmıştınız ama!?' "

henny youngman

"hızlı okuma kursu aldıktan sonra yirmi dakikada savaş ve barış'ı okudum.
olay rusya'da geçiyor "

woody allen

<< modern çağ bağlantıları >>

hayri vaka

– o kapağı açsana bakayım çay gelmiş mi?

– yok abi

– lanet olsun. ağ bağlantılarında sorun var. çay talebim herhalde iletilmedi.

– olabilir abi. az önce saksılara su siparişi vermiştim. çiçekler hala maile hasret posta kutusu gibi mahsunlar. iletim sorunu var. bir soralım istersen.

– kalsın kalsın. daha yarım saat önce çocuğu gönderdiler benim parmak izi okuyucu için, beceremiyorlar işte. bak klavyeye bile dokunamıyorum hala. beni tanımıyor klavye, elim yandı.

– güvenlikte sınır yok abi. acımaz insana.

– yahu kendi bilgisayarımı kullanamıyorum. klavye kendini ızgara zannediyor. insafsız.

– dikkat et abi, bak benim parmaklar hala sargıda. bekle çocuk gene gelir. halleder. girmeyiver sisteme o zamana kadar.

– girmesi mi var lan? herşeyimiz burada. bak çay da gelmedi. örümcekler bile daha sağlam ağ örüyor. bizimki tirişkadan. hanım msn de patatesleri gösterecekti bana. çok iri doğrayınca sevmiyorum. benden onay alacaktı. o iş de yattı.

– abi telefonda gönderdin fotoğrafını.

– gönderemiyor. uyduların bugün patatese alerjisi var. akşama kadar kapalı kalacakmış fotoğraf gönderim ünitesi.

– allah allah. akşama açsınız o zaman. ya diyorum bağlantı olsa şuradan söylersin hünkârbeğendileri olur biter.

– hünkârbeğendileri beğenenler beğenmiş. kalır mı sanıyorsun bu saate. sabahtan gidiyor

onların iletileri. kontenjan doluveriyor. biz patates yiyeceğiz diye patlıcanlı keyfi ertelemiştik. ekmek bari bulabilsek.

– un varsa talimat verin yapıyor bir web sitesi. ama işte bağlantı yok.

– ulan nasıl bir hayat nasıl bir yaşam. macera dolu amerika. ulan memo ben en iyisi kendimi boğaz köprüsüne mesajlıyayım. atıversinler beni aşağı.

– abi duymadın mı? kalkanları açtılar.

– ne kalkanları?

– abi biri atladı mı ya da bir şey düştü mü köprüden 10. metrede kalkanlara takılıyorsun seni adresine gönderiyorlar.

– yapma ya.

– ben yapmıyorum abi belediye yapıyor.

– ölemiyoruz da be.

– ölemezsın abi. dijital belleğin sınırına dayanmadan izin vermezler.

– allah allah. nasıl dayanıcaz ona?

– dayanamazsın abi. yedekleme programı var her yerde. 100 yıllık iletişim kotanı doldurana kadar yaşamaya devam etmek zorundasın.

– evet. haklısın. bi daha bak bakayım şu kapağa.

– yok abi.

– güncellemeyi denesek iletiyi.

– ohoo abi istersen güncelle bak saat kaç oldu çay çoktan soğumuştur. gelse ne yazar?

– gönül yazar.

– ne?

– boşver sen bilmezsin windows 95 zamanından bir espri işte.

– abi siz orta yaşlılar ne acayıpsınız ya gönül'ün yazdığı şeylerle uğraşıyorsunuz. artık kimse kendi yazmıyor.

– biliyorum. eskiden sadece gönül yazardı. biz de tv seyredip portakal yerdik.

<< uykusuzluğumun geceleri >>

nazife demir

gecelerdir uyuyamadım. gecelerdir benliği uykunun tatlı sularına bırakmak için elimden geleni yaptım ama bir türlü uyuyamadım. gecelerdir ne zaman biraz şekerleyecek olsam ev sahibim dürtmüş gibi uyanıp kafamda aynı soruyla, cevabını bir sürlü anımsayamadığım o soruyla uyandım ve sonrasında bir türlü uyuyamadım.

uykusuzluğumun ilk gecesinde, o soruyu kafamdan atmak için koyun saymak beni uyku alemine götürecek en güzide yol gibi gelmişti. dolayısıyla, hiç vakit kaybetmeden yorgunluktan japon balığı pofudukluğuna ermiş gözlerimi yumdum. ne hikmetse yemyeşil bir otlığın ortasında öylece duran beyaz çitin üzerinden atlayan koyunları hayal etmeye başladım. birinci koyun bayramlarda köprü altlarında satılan kurbanlıklara benzer bir surat ifadesi takındığından onu çitin üzerinden atlatmayı başaramadım bir türlü. fakat çizgi filmlerdeki koyunları andıran ve kulaklarında pembe kurdeleler olan ikinci ve üçüncü, ardından da koyundan ziyade beyaz birer buluta benzeyen üçüncü, dördüncü derken de sekizinci onuncu koyunlar sorunsuz olarak çitten atladılar. ancak ne arçimenliğin kışla, çitin üst üste yığılı lastikler, koyunların da ellerinde tüfekler olan askerlere dönüştüğünü bilemiyorum. bildiğim, yataktan kalkıp bir bardak soğuk su içerken artık savaş haberleri izlemem gerektiğini düşünüp newsweek’de gördüğüm bir karikatürü anımsadığımdı. “güler misin ağlar mısın” tadındaki bu karikatürde bush masasının başında oturmuş e- lindeki listeyi gözden geçiriyordu. listede sırasıyla her birinin yanına artı işareti konmuş ola-

rak askerler, tanklar, bombalar, füzeler yazıyordu. listenin sonunda yanına işaret konmamış olan tek madde ise şuydu: “neden”, ya da bu kıymetli devlet büyüğünün ana dilindeki karşılığıyla, “reason”.

ama hayır. kafamdaki sorunun savaş ve barış kavramlarıyla ilgili bir saçayağı olsa da küresel ya da entel dantel akademisyenlerin tabiriyle global bir olayı yoktu. o nedenle uykusuzluğumun ikinci gecesinde cevabını anımsayamadığım soruyu kafamdan atmanın en iyi yolunun hafif ateşte ısıtılmış bir bardak süt içip ana dilimde yazılmamış olmasına rağmen huzurlu bir öyküsü olan kitabı okumak olduğuna karar verdim. fakat bendeki talih kör olsa gerek ki, o ana kadar komşu çocuklarıyla gizlice ormana gidip sincapları nasıl seyrettiklerini ya da ailesinin parası olmamasına rağmen iyi yürekli müdür tarafından bale okuluna nasıl kabul edildiğini anlatan öykü kahramanı, çocukluğunun geçtiği kiev’i terk etmek zorunda kaldı. öykünün kahramanı esasen öz yaşam öyküsünü anlatmakta olan yazar olmasaydı ve ailesinin akrabaları, dostları ile vedalaştıkları sayfalar ve sayfalar ve sayfalar boyunca bir türlü bitmek bilmeyen sahneler bu denli hüznü olmasaydı ben yine de uykunun beni çağırın tatlı sesine kulak verebilirdim. fakat olmadı. öykü kahramanı ile ailesinin gözyaşları ile trene bindiği sayfada artık daha fazla dayanamayarak kitabı kapattım. tam kalkıp yine bir bardak su içecektim ki, iki blok ötedeki türk marketinden aldığım ve organik olduğu iddiası kanaatimce külliye yalan olan süt midede oturup kalkmamakta direndiği için vazgeçtim. işte o vazgeçiş anında gurbette bile başıma bu geldiğine göre “türk’ün türk’ten başka dostu yok” sözünün en az “abla organik süt

geldi, çok taze” sözü kadar sahte olduğunu anladım.

ama hayır. kafamdaki sorunun dostluk kavramıyla ilgili bir saçayağı olsa da böylesi milliyetçi bir tadı yoktu damağında. uykusuzluğumun üçüncü gecesini için zihnimi ve evimi pozitif enerjiyle doldurmanın iyi olacağına kanaat getirdim. o sabah, kurulduğu yer evime oldukça uzak olmasına rağmen, civardaki çiftliklerden getirilen ürünlerin satıldığı pazara gittim ve geniş yapraklı bir bitki aldım. bitkiyi seçip parayı bastırması ve her müşteriye hayat hikayesini seve seve anlatmaya dünden razı satıcı kadından bitkinin bakımıyla ilgili talimatları alması ne kadar kolay olduysa, sonrasında kocaman saksıyı kucaklayıp şuursuzca yuvarlanan bir bowling topu misali eve dönmek de o kadar zor oldu. bitkiyi feng-shui kanunlarına göre salonumun orta yerine yerleştirip güncel kanun değişiklikleriyle ilgili ders notlarımı ortadan kaldırdım. ikinci adımda, geçen yaz, her girdiği dükkanda sohbe dalması sebebiyle “esnaf dostu” olarak nitelediğim annemle alışveriş yaparken, girdiğimiz gümüşçüde tanıştığımız bir başka müşteriden öğrendiğim bir taktiği uyguladım. taktik oldukça basitti, hazım problemleri için kehribar, aşk acılarını unutmak için yakut, şans getirmesi için turkuaz ve uykusuzluğa çare olarak da ametist taşıyı yastığınızın altına yerleştirmek gerekiyordu. bir arkadaşım bana epeyce önce ametist taşıyla bezeli zarif bir kolye hediye ettiğinden bu hususta endişelenecek bir şey yoktu. ya da ben öyle sanmıştım. onca hazırlığın boşa gitmesi çok yazık oldu. bitkinin soruyu kafamdan atıp uyumama yardımcı olamamasındaki en önemli etkenin o güne kadar feng shui felsefesiyle “frenk suşi” diye dalga geçmem olduğuna inanıyorum. fa-

kat, o koca saksıyı, asansörde karşılaştığımızda bana kötü kötü bakan koreli komşuma “aaa bizde adettir” diyerek hediye ettiğim ve artık beni görünce gülümsediği için mutluyum. taş hususunda ise, konduramasam da, arkadaşımın her yerde satılan cam boncuklardan alıp bana ametist diye yutturmuş olmasından endişe duyuyorum.

ama hayır. kafamdaki sorunun neden olduğu uykusuzluğun bünyemde yarattığı gerginlik beni gerim gerim geriyor olsa da arkadaşımın şüphe etmeme neden olacak bir boyutu yoktu, o kadar uzun boylu değildi yani. ya da o kadar uzun boyluydu da ben durumun vehametini kavrayabilmiş değildim. uykusuzluğum dördüncü gecesini “allah’ın hakkı üçtür” düşüncesinden hareketle artık bu gece o sorunun cevabını bi türlü anımsayamıyor olmamın vadesinin dolduğundan emin bir şekilde hiç bir önlem almaksızın kendimi yatağa bırakıverdim. o gece vardığım sonuç şu oldu allah’ın hakkı üç olabilir ama kafamdaki sorunun vadesinin dolmadığı kesin. uykusuzluğumun dördüncü gecesini soruyu düşünmenin yanı sıra puf puf olması sebebiyle mutlu mesut almaya karar verdiğim bu yatağın fazlaca yumuşak olmasının son günlerde artan sırt ağrımın nedeni olup olmadığını ve apartman yöneticimizin “apartmanımızda su yatağı kullanılması yasaktır” konulu uyarısını düşünmekle geçti. bir de, yasağın daha önce su yatağı patlayan bir kiracının ev sahibine ait halıları mahvetmiş olmasıyla alakalı olduğunu açıklayan yöneticimize eskişehir’de salon halısının orta yerinde nevrüz ateşi yakan öğrencilere rağmen “kültürel özgürlükler kısıtlanamaz” tepkisiyle karşılaşma riskini göze alamayan ev sahiplerinin kira kontratlarına “apartmanımızda nevrüz ateşi yakıl-

ması yasaktır” maddesini koyduramadıklarını söyleydim keşke diyerek hayıflandım. sonra da hayıflanmaktan vazgeçtim, ne gerek var canım, neticede kültürel çatışma bizim, yanık halı bizim. kime ne?

ama hayır. kafamdaki sorunun kültürel bir tarafı biraz uzaktan da olsa, olsa da böylesi bir çatışmayı böylesi bi geçmişi ve mirası barındırmıyordu iç yüzeyinde. uykusuzluğumun beşinci gecesinde kapsül biçimindeki kaypak yüzeyli uyku hapını koca bir bardak suyla mideye indirdim. aslında kimi görüşlere göre çamurdan yaratılmış kimi görüşlere göre de maymundan evrilmiş bünyemize yabancı maddeler sokmanın yarardan çok zararı olduğuna inanıyorum. misal diş ağrısı karşısında bir pamuğa bolca rakı döküp ağzına yerleştirmek yerine diş hekimine gidip de içi tuhaf bir sıvıyla dolu iğnenin diş etine batırılmasına ses çıkartmayan insanları yadırgıyorum. ama uykusuzluğumun bu en dayanılmaz gecesinde hipokratlardan bu yana doktorlar, eczacılar ve bilimadamları (pardon biliminsanları) bizim için can-la başla çalışırken kendimizi yorup da bilimsellikle uzaktan yakından alakası olmayan yöntemlere başvurmanın bizi avrupa birliği'ne girme sürecinde olumsuz etkileyeceğini düşünüyorum. uykusuzluktan dolayı abesle iştiğal ettiğimi ve konunun ab ile ilgisi olmadığını düşünen okurlara son bir yıl içinde ab bahanesinin südürüle südürüle her alana nasıl uygulandığını anımsatmak istiyorum. uykusuzluğumun beşinci gecesinin tıp bilimine katkısı olacak bir buluşa imza atmam dolayısıyla o kadar da kötü geçmediğini söylemekten de gurur duyuyorum ayrıca. uyku ilacı, uyumanıza yardımcı olmadığı taktirde gözünüzden yaş getirecek derece şiddetli bir baş ağrısına neden

olabiliyor ve migren hastalarında söz konusu ağrı kafanızı duvardan duvara vurma sendromuna sebebiyet verebiliyor. aklınızda bulunsun.

ama hayır. benim sorum ve bir türlü anımsayamadığım cevabı daha önce de sözünü ettiğim üzere karmaşık bir bilimsel yapı analizi üzerine kurulu olsa da ne tıp bilimiyle ne de ab uyum yasalarıyla boy ölçüşebilecek düzeyde. bu gece uykusuzluğumun altıncı gecesini sanıyorum insanın kafası belli bir soruya takıldığında çekilen uykusuzlukla mücadelede bildiğim tüm yöntemleri denedim. mücadelem sonunda sorunun cevabını hatırlayamamış olsam da teslim olmadığım ve elimden geleni ardıma koyup kahpe kadere karşı boynumu bükmediğim için memnunum.

ama hayır. kafamın içini günlerdir kemirip bitiren cevabını bir türlü anımsayamadığım o hain ve bir o kadar da hunhar sorunun ne olduğunu henüz söylemedim değil mi?

ama hayır. birden çok fena uyku bastırdı, sonra söylesem?

“benim evrim teorim şu;
darwin bir evlatlıktır. ”
steven wright

"ölüm, sadece yatıp uzanılarak yapılan
kolay işlerden biridir. "
woody allen

<< kulis >>

ertem ümit

sahneden inerken yerine çıkmakta olan kırklı yaşlarını çoktan geçmiş dansöze uzun uzun baktı şarkıcı. arka koridordan yavaş ve yorgun kulise doğru yürüdü. gitti ışıklı aynanın karşısına oturdu. önce saçlarına sonra yüzüne baktı. "ulan" dedi kendi kendine, "bu kadar yıl müzik dünyasında olup mithat körler'den bile az tanınan tek sanatçı ben olsam gerek" diye düşündü. masasının çekmecesini açtı. içerisinden yarısı yenmiş lahmacununu aldı. bir ısırık aldı. aynadaki yansımaya bakarak, "acaba" dedi, "bunlar mı beni alıkoydu dünya starı olmamdan? hiç yarım lahmacun yiyen dünya starı olur mu?". morali bozuldu. çöp tenekesinin yanına gitti. lahmacunu atacak oldu. sonra, "nimet lan çarpılırız" diye düşündü. bir ısırık daha alıp çekmeceye tekrar koydu. o sırada içeri temizlikçi girdi. yavaş yavaş yerleri süpürmeye başladı çocuk. "bari şuna iki bağırayım da kendime geleyim. sabahtan beri başıma gelmeyen kalmadı" diye düşündü şarkıcı ve: "ne lan buraların hali? her taraf toz. bi ceketi koyacak oluyorum bembeyaz oluyo caaanım sahne kıyafetim" dedi. baktı gençten ses yoktu. "çok mu ileri gittim? alındı herhalde çocuk" diye içinden geçirdi. "dur şuna bi bağlama çekeyim" dedi. "ben de" diye başladı cümlesine, "hep bu yollardan geçtim. işini ciddiye almalısın" diye ekledi. baktı gençten gene ses yok, "iyice kırmışım çocuğu, bi sarılayım, babacan bi tavır sergileyeyim" dedi. çocuğun omzundan tuttu. çocuk kafasını çevirip kulaklığı çıkardı. "efendim abi bişey mi dedin?" dedi. şarkıcı uzun uzun baktı. ne aynı cümleleri kuracak takati kalmıştı, nede böyle bir isteği. "kolay gelsin"

dedi, montunu aldı. pavyondan geçerek kapıya yöneldi. o sırada sahnedeki dansöze ve onla beraber göbek atanlara baktı. "ben bu kadını çıplak gördüm bu kadar eğlenmedim" diye sinsi sinsi sırttı. gördüğü ilk taksiye binip arka koltuğa oturdu. "kadıköy" dedi. "rıhtıma gidelim" uzun süre karanlıkta belli belirsiz bu yüze bakan taksici, "abi ben seni tanıdım" dedi. belki de duymak istediği söz buydu şarkıcının. kafasını taksiciye uzattı. taksici devam etti. "geçen gün benim taksiye dansöz bi ablayla binmiştiniz. parada anlayamayınca abla indi. sen de ağladydın arka koltukta" dedi. sırttı. uzun süre baktı şarkıcı. "yok" dedi. "ben ağlamam. karıştırdın sen." tekrar kendini arka koltuğun karanlığına çekti. "köprüye gidelim" dedi bu sefer. "feci çinekop akını varmış. biz de sebeb lenelim" dedi. "köprüye" dedi bu sefer. göz yaşlarını sildi karanlıkta.

"komik olduğum için baskı altında hissetmiyorum. komiğim çünkü komik olmak istiyorum. burada oturup bir saat boyunca ciddi bir adam olabilirim, siz burayı terk edersiniz ve ben böylece kendimi olduğumdan daha da komik hissederim."

jim carrey

<< öz ve nitelik >>

fernando sorrentino

türkçeye çeviren: edip üryanî

25 temmuz günü tam a harfine vurduğumda sol serçe parmağında minik bir siğil olduğunu fark ettim. 27 temmuzda dikkat çekecek kadar büyümüştü. 3 ağustosta bir kuyumcu büyütecinin yardımıyla şeklini inceledim. ufak bir çeşit fildi bu: dünyanın en küçük fili, evet, ama en küçük detayına kadar sahip bir fil. minik kuyruğundan tutturulmuştu tırnağıma. serçe parmağımın tutsağı olmasına rağmen o kısıtlı hareket özgürlüğünden memnundu ama sonuçta bana bağlıydı.

gurur ve korku ve tereddüt gibi karmaşık duygular eşliğinde onu arkadaşlarıma gösterdim. hepsinde bir tikslenme oldu. birinin serçe parmağında fil olması o kadar da iyi olmasa gerek dediler, bir dermatoloğa gitmeliymişim. söyledikleri umrumda değildi, dermatoloğa falan gitmedim, onlarla işim yoktu. kendimi filin evrim süreci üzerinde çalışmaya verdim.

ağustosun sonunda serçe parmağım boyunda, belki ondan biraz daha kalın, yakışıklı, küçük gri bir fil olmuştu. bütün gün onunla oynuyordum. mutluydum. bazen kızarak, bazen gıdıklayarak ona takla atmayı ve küçük şeylerin üzerinden atlamayı öğrettim; kibrit kutusu, kalemtraş ya da silgi gibi.

filimi vaftiz etmenin vakti gelmişti. bir sürü aptal ve geleneksel isim düşündüm. dumbo, jumbo, yumbo... sonunda mütevazı bir biçimde ona düz fil demeye karar verdim. onu beslemeyi çok sevdim. ekmek kırıntıları serptim, marul yaprakları, çimen parçaları. tatlı olarak da bir parça çikolata. bunun için mücadele etmesi gerekiyordu. ama elimi sıkarsam hiçbir şe-

ye ulaşamıyordu. böylece filin benim sadece bir parçam, en zayıf parçam olduğunu anladım.

kısa bir zaman sonra -diyelim bir fare kadar olduğunda- fili artık kolayca kontrol edemiyordum. serçe parmağım onun gücüne dayanamayacak kadar cılızdı.

bir zamana kadar filin büyüme hadisesini tam kavrayamamıştım. fil bir koyun kadar olduğunda bunu atlattım, o gün artık ben de bir koyun kadar kalmıştım.

o gece ve diğer geceler sol elim yatak dışında kalacak şekilde yüzüstü yattım. yanımda yerde de fil uyuyordu. sonraları kafam onun bacaklarında ayaklarım ise kıkında olmak üzere filin üzerinde uyumaya başladım. neredeyse kalçasının küçük bir kısmı bana yetiyordu. daha sonra kuyruğu yetmeye başladı, sonra kuyruğunun ucu, en sonunda ise fark edilmez küçük bir siğil gibi kalmıştım.

o an yok olmaktan korktum, sona ermekten, filin kıkında önemsiz, milimetrelilik bir siğil olarak kalmaktan. sonra bu korku geçti. iştahımı yeniden kazandım. yenmemiş ekmek kırıntılarıyla, kuş yemiyle, çimenle ve mikroskopik böceklerle beslenmeyi öğrendim.

elbette bunlar geçmişte kaldı. artık filin kuyruğunda kendimi çok daha önemli hissediyorum. doğru, hala şans eseri yaşıyorum. ama bütün bir bisküviyi kapabiliyor ve kimseye görünmeden hayvanat bahçesindeki ziyaretçileri seyredebiliyorum.

hayat denen oyunun bu sahnesinde ben gayet iyimserim. biliyorum ki fil nasılsa küçülmeye başlayacak. sonuç olarak gelip geçen ve bize bisküvi atan kayıtsız ziyaretçilere baktıkça ve bir filden daha fazla bir şey beklemediklerini gördükçe, kuyrukta sabırla bekleyen ben, bir üstünlük hissiyle dolup taşıyorum.

<< ruslar >>

edip üryanî

rusların ruletle ilgisi votkayla alakası yok arkadaşım yalan bunlar kadınlar güzelmiş kadınlar çirkinmiş filan otobüslere doluşunca anlaşılıyor insanlık ya da evlenince ben şahsen rusların kozmonot olmasına karşıyım kozmonot nedir abicim astronot diyeceksin astrolojide bunlar ikizler burcu oluyor yaa milletlerin de burcu var bak mesela amerikalılar boğa burcudur paraya çok düşkündür yahudiler de akreptir dolap çevirirler bunların hepsi yalan arkadaşım sizi kandırıyorlar merdivenler iki şekilde kullanılıyor bir inmek için iki fotoğraf çekmek için etek giyilmesi yasaklansın mesela ruslar çok sarışın ruslar da yasaklansın yahu adamların kaşları bile sarı olmaz öyle şey moskovada fotokopi makinesi yokmuş diyorlar neden adamlar kopyayı sevmiyorlar olmaz arkadaşım çağımızda olmaz yapamazsın düello istiyorum gelsinler karşıma öyle kalpaklarının altında bir şey zannediyorlar tabi ya öyle kalın kürk giysem ben de dev görünürüm tırt bunlar arkadaşım kalaşnikof diye bir adam varmış ne yapmış bu tüfenk yapmış neden ne biliyim ben ama tüfenk icat oldu mertlik bozuldu anlıyor musun arkadaşım mertlik diyorum bunlara moskof derler eskiler soğuk bunların beynini dondurmuş bir de komünizm tabi şimdi bunların hepsinin tek bir lada arabası vardı herkesin aynı yahu hani kopyayı sevmiyordun bak işte nasıl böyle delişmen bunlar votkayla ruletle filan ilgisi yok yahu kandırıyorlar ben kanmam bunlara rus adamı kepaze eder neymiş tolstoymuş dostoyevskiymiş jernişevskiymiş robrodorkismişi filan geçicen bu ayakları bir kere adamların kitapları kalın nah böyle olmaz arka-

daşım hep yazı hep yazı resim yok bir şey yok zati isimler karıştırıyor kafayı ben baktım geçen üçüncü sayfaya geldim on beş tane moskofun adı geçiyor ne yapayım hatırlayamıyorum roski moski coramov karamov dönüp dönüp bakılır mı yahu bak sana soruyorum bunlar sıcak denizlere incekti ya filan geç o işleri hamama gitsinler yeter önce bir yıkanın yahu değil mi sıcak denizler öyle kolay mı herkes serinlik derdinde bunlar sıcak deniz istiyorlar abicim dedim sana bunlar votkayı içmiş beyni süzmüş bırak bunları ben olsam tedavülden kaldırırm valla ne başını sallıyorsun ciddi bir şey anlatıyoruz burada tulumba gibi rus dedin mi duracaksın adım atmayacaksın adamı yakar bunlar al bak nataşa geldi yataşa geldi bavul geldi bebek geldi oldu mu olmadı arkadaşım

"ekonomist;
bir sonraki gün, evvelki gün tahmin
ettiklerinin bugün neden
gerçekleşmediğini açıklamaya çalışan
kişidir."

evan esar

deli defteri
aylık mizah edebiyatı dergisi

yıl: 1
sayı: 1

mart 2008

gölgelerin gücü adına sahibi :
hayri vaka

genel yayın yönetmeni:
edip üryanî

telaşe müdürü:
nazife demir

yazı ve görüşler için iletişim adresi:
delidefteri@yenimail.com